

következett, mely alatt feszitelen társalgás folyt a nézőtéren, a büffében, valamint a három nagy páholy szalonjában. Szünet után *Márkus* Emilia elszavalta a *Szózatot*. Most a zenekar eljátszotta *Fleischer* Antal pompás vezetésével *Berlioz* gyújtó erejű *Rákóczi indulóját*. Az induló közepe táján szétnyílt a függöny és a homályban, a távolból Budavár szilhuettje rajzolódott elő. Lassan pirkadni kezdett, a vár előtt katonák alakjai bontakoztak ki, sastollas magyar vitézek, nemzeti zászlóval, rohamra készen. A haloványodó égen virágkoszorus angyalok lebegtek. És mikor a legszilajabb, legdiadalmasabb lett a muzsika, Budavár mögül fölbukkant a kelő nap égő korongja. Szünni nem akaró tetszészaj fogadta a jövendőnket allegorizáló nagyszerű tablót, *Kéméndy* Jenőnek, az állami színházak scenikai főfelügyelőjének mesterművét. Ezt követte a Hunyadi László harmadik szakasza *Rékay* Nándor vezetésével, *Székelyhidy* Ferenc, *Záborszky* Ilona, *Palló* Imre és *Goda* Gizella közreműködésével. Az estét magyar táncegyveleg zárta be, melyet *Zöbisch* Ottó balettmester állított össze elevenen és hatásosan. A magánrészeket *Nádasy* Ferenc, *Brada* Ede és *Keresztes* Mariska táncolták. Mikor a csárdásnál a zenekarból felhangzott az *Erger*, *Berger* *Schossberger* . . . kezdetű nóta, egyszerre elementáris erejű tapsvihar reszketette meg a színházat. Előadás végeztével a közönség részint az előcsarnokban, részint az utcán várta meg az előkelőségeket, kiket ujjongva ünnepelt.